

Predstavujeme osobnosti regionálneho stolného tenisu

Milan Hrnčiar

OŠK Bešeňová

Dolnoliptovská obec Bešeňová je známa najmä termálnou vodou, travertínmi a kvalitným futbalom. Veľmi dobré zázemie a čoraz lepšie výsledky dosahujú aj tamojší stolní tenisti. Oddiel, ktorý vznikol v roku 2002, má v súčasnosti tri družstvá mužov. Prvý tím bude v onedlho začínajúcom ročníku 2018/2019 nováčikom IV. ligy. K premiérovému víťazstvu v V. lige, ktorú v uplynulej sezóne 2017/2018 ovládli hráči OŠK Bešeňová, výrazne prispel aj Milan Hrnčiar. Tridsaťdväťročný poľnohospodársky inžinier si stolný tenis obľúbil v Lubeli, odkiaľ pochádza. Od roku 2010 býva v Bešeňovej, kam sa priženil.

„Môj športový život začal v detstve. S kamarátmi sme mali vzor v každom hokejisti, či futbalisti. K športu ma viedol nebohý otec, ktorý hrával hokej v dedinskom klube. Pingpong sme hrávali na drevenom stole z dosiek, ktorý slúžil na zabýjajúcu a knihy sme využili ako sieťku. Rakety sme si povytvárali z preglejky a loptičky sme kúpili v hračkárstve. Neskôr sme si požičiavali originálny stôl aj s raketami od suseda a hrávali sme na dvore. Jeden deň prišiel k nám na návštevu ujo z Popradu, ktorý sa tomuto športu venoval intenzívnejšie a zúčastňoval sa na armádnych súťažiach. Naučil ma správne držanie rakety a forhendový topspin. Po pár hodinách mi to celkom išlo, čomu sa ujo začudoval, videl vo mne talent. Tento úder je doteraz mojou najsilnejšou zbraňou, v kombinácii s netradičným potahom Friendship. V tomto období som sa viac venoval futbalu, tak ako väčšina chlapcov na dedine. V telocvični sme hrávali povestný kolotoč a organizovali rôzne turnaje. Už vtedy bol u nás v Lubeli stolnotenisový klub, ktorý má bohatú históriu a kvalitu. Niekedy nás bolo okolo stola aj šesťnásť. Často sme viac sedeli ako hrali. Museli sme čakať, keď sme si chceli zahrať turnaj KO systémom. Najviac si zahrali najlepší, čo sa dostali v pavúku najďalej. V partii som patril k tým, čo žiacke súťaže vyhrali. Pamätám si, ako nás Ladislav Kandra vyhodil z telocvične, pretože sme robili hluk a oni sa nemohli sústreďiť na tréning. Ďalšíkrát sme s malou dušičkou pootvorili dvere telocvične a nesmelo prosili, či si môžeme ešte zahrať. Mali sme nesmierny entuziazmus do hry. Chcem tým poukázať na časy, aké vtedy boli. Nikto nás neprosil, aby sme hráli. V dnešnej dobe internetu je ťažké deti niečím zaujať i napriek neskutočným možnostiam. Prvýkrát som si zahral súťažný stolný tenis až ako 16-ročný, ale len pár zápasov za B-tím. Postupne sa začala kryštalizovať partia „C“ družstva, ktoré pre nás založili starší spoluhráči v mojom materskom klube, keďže videli, že nás pingpong baví a do ďalšej sezóny nás prihlásili do vtedajšej II. triedy, čo je súčasná VI. liga. Vyselektovala sa skupina okolo Jana Urbana, Dušana Hrnčiara a mňa. Postupne sa k nám pridali Mário Humený a Libor Budvesel. Vtedy som už odohral plnohodnotnú sezónu. Ako začínajúci chlapci

sme už v prvých rokoch konkurovali skúseným hráčom a vždy sme skončili v prvej polovici tabuľky. Nezabudnem na to, ako sme v jednom ročníku „vyfasovali“ od Váhostavu Liptovský Hrádok 4:14, no na druhý rok sme sa

kon vzdal. Stolný tenis mi neskutočne chýbal. Nevedel som si predstaviť prerušenie zaužívaného rituálu so sobotným zápasom, čo je pre hráčov rutina i životný štýl. Po návrate domov som sa ihneď pripojil ku klubu a vzhľadom k 4-ročnej pauze som mohol hrať za všetky tri tímy Lubele. Obával som sa, čo so mnou spravila dlhšia absencia. Opak bol pravdou, mal som ešte väčšiu chuť. tak zlepšili, že sme ich dokázali poraziť 16:2. Po uvedenom zápase Ján Pasečiak, teraz už hráč Vitalitu Liptovský Hrádok poznamenal: „Chlapci nám už vyrástli.“ Naša partia mala skutočný talent a ja obrovskú motiváciu. V rebríčku spomínanej súťaže som vždy skončil do 10. miesta a snažil sa priblížiť k Dušanovi Hrnčiarovi, od malička môjmu najlepšiemu kamarátovi. Potom som nastúpil na vojenčinu do Kežmarku, kde som nemal veľa času a možnosti hrať stolný tenis. Po roku som sa vrátil do nášho „céčka“, kde som hrával až do roku 2006. V tom čase boli v Lubeli veľkí hráči ako Karol Zubaj, Ladislav Kandra, Branislav Oravec, Mário Humený a Libor Budvesel, čo ma motivovalo posunúť sa do „béčka“ alebo prvého tímu. V roku 1999 som začal študovať na SPU v Nitre, kde som úspešne ukončil odbor zootechnik na Fakulte agrobiológie a potravinových zdrojov. Pracujem ako vedúci konzultent a plemenársky zootechnik hovädzieho dobytku vo vysunutom pracovisku Plemenárskych služieb š.p. v Liptovskom Mikuláši. Kvôli časovo náročnému štúdiu som si musel stanoviť priority. Skončil som s futbalom a rozhodol sa venovať len jednému športu. Na univerzite som mal stolný tenis aj ako jeden z vyučovacích predmetov. Trénoval som v Plastike Nitra, ale veľmi veľa mi dal spolužiačik Adrián Andodi, ktorý hrával IV. ligu v Dlhej nad Váhom. S ním

sme dva, či trikrát do týždňa, doslova drilovali jednotlivé údery. Tu som zmenil aj štýl hry, z čisto útočnej som prešiel na kombináciu, na bekhende hrávam s defenzívnou trávou. V sezóne 2001/2002 sme vďaka okolnostiam mohli doplniť lubeľské „céčko“ o hráča z A-mužstva a vyhrali sme VI. ligu. Bol to mimoriadny rok. Pamätám si, ako sme pobláznili ľudí v dedine. Na stretnutia Lubele C chodilo aj 60 divákov, čo je pre tento šport neskutočné. Atmosféra na dueloch bola ako na basketbale. Naše zápasy sa vyhlasovali obecným rozhlasom a nechýbali ani plagáty s pozvánkou na zápas. Bolo to moje najkrajšie obdobie, ktoré si cením ešte viac ako minulosezónny postup do IV. ligy s Bešeňovou. Po absolvovaní vysokej školy som odišiel pracovať do Anglicka a na štyri roky som sa od stolného tenisu odmlčal. Skúšal som si nájsť miesto, kde by som sa mu venoval, no v Anglicku nie je pingpong až tak obľúbený. Napokon som našiel v jednej dedine nadšencov, tým však chýbala výkonnosť a neboli až tak dobrou partiou, čo by ma naplňovalo. Kvalitatívne lepší celok bol vzdialený až 40 míľ a keďže som mal v práci, tak som to na-

Najviac stretnutí som odohral za „céčko“. Nastúpil som aj na polovicu zápasov B-družstva, ktoré hrávalo vtedy V. ligu a pár súbojov som odohral aj za A-mužstvo v IV. lige. Zistil som, že v skutočnosti mám na lepšie súťaže, ako som hrával, čo bol tiež jeden z dôvodov môjho prestupu do OŠK Bešeňová. Hlavným bolo presťahovanie sa do tejto malebnej obce. Videli som aj mladý, perspektívny a podľa mňa najlepší kolektív na Liptove. Po mojom príchode sa klub dokázal zstabilizovať v V. lige, kde už nehrával o zostup, ale postupne sme sa zaradili medzi tradičných účastníkov súťaže. V uplynulom ročníku nás posilnil Juraj Drapáč z Martince. S ním sme piatu ligu vyhrali a postúpili do IV. ligy, čo je pre nás, ktorí sme vyrástali ako samorasti bez trénera, ako extraliga pre vrcholového športovca.“

Ružomerský racketlon

V závere prázdnin sa na športoviskách sídliska Klačno uskutočnil tretí ročník Ružomerského racketlonu, ktorý pozostáva z troch inak samostatných športov – stolného tenisu, bedmintonu a tenisu. V telocvični miestnej ZŠ a na tamojších tenisových dvorcoch sa odohralo niekoľko zaujímavých duelov. Všetky zápasy v každej z disciplín sa hrali na jeden set do 21 bodov a súčet bodov z nich rozhodol o víťazoch jednotlivých stretnutí i celej súťaže. Atraktívny trojboj vyhral Andrej Hubinák, hlavný organizátor turnaja. Druhú priečku obsadil víťaz premiérového ročníka Peter Dittrych. V súboji o 3. miesto bol o poznanie lepší Dominik Jeleník, keď porazil Vladimíra Hatiara. V stolnom tenise, bedmintone, či tenise sa nestarali ani Marek Gašper, Pavel Hatiar, Šimon Švento, Marek Babic, Michal Hatala a Jakub Dušička. „Na úvodnom ročníku štartovalo päť hráčov, vtedy sme hrali každý s každým. Na druhé pokračovanie sme oslovili viac ako dvadsať hráčov, nakoniec sa nám zaprezentovalo osem účastníkov, ktorých sme zaradili do pavúka. Osem súťažiacich je optimum na okres. Na Slovensku racketlon skôr upadá, reálne ho hráva do 120 hráčov ročne. V Česku majú i ligu. Na treťom ročníku sa zúčastnilo doteraz najviac hráčov z okresu. Desiat účastníkov si zmeralo sily najskôr v troch základných skupinách, v ktorých sa stretol každý s každým. Prví dvaja z nich postúpili do horného pavúka o medailové pozície, ostatní bojovali o ďalšie umiestnenie. Viacboj v „raketových“ športoch sa hrá so squashom, bez neho sa nazýva olympijský racketlon, lebo squash nie je olympijským športom. Otvorený šampionát okresu sa hral bez vekového obmedzenia. Medzi zúčastnenými prevažovali hráči stredného veku, nechýbala však ani nastupujúca generácia. Tešíme sa z nových nádejí. K najmladšej generácii patrí v konečnom poradí tretí Domi-

Andrej Hubinák, hlavný organizátor a víťaz 3. Ružomerského racketlonu.

nik Jeleník, ktorý je stolným tenistom ŠKST Ružomberok. Pre hráčov z 1.-3. priečky sme zabezpečili poháre, ostatným pamätné medaily. Ďakujem za podporu hlavne ZŠ Klačno a Tenisu California na Klačne. Sme radi, že sme mohli zrealizovať športové aktivity aj cez prázdniny,“ zdôraznil spokojný Andrej Hubinák.

Juraj Švento

súťažiach. Voľný čas venuje predovšetkým rodine, športu a rybnému. „Medzi moje najväčšie úspechy patrí účasť na Slovenskej univerziáde 2003, kde som skončil na 16. mieste. Z pôsobenia v materskej Lubeli si cením spomínané víťazstvo v VI. lige zo sezóny 2001/2002, 2. miesto na Vianočnom turnaji v roku 2010 a možnosť odohrať zápasu v III. lige. V terajšom klube v Bešeňovej sú to: umiestnenie medzi TOP 12 hráčov V. ligy v ročníkoch 2011/2012 a 2017/2018, 1. miesto na Vianočnom turnaji v roku 2013, spomínané víťazstvo Bešeňovej v V. lige, postup do IV. ligy a 3. miesto na šampionáte okresu Ružomberok 2018 v štvorhre, ktorú som hral so spoluhráčom Peťom Pechom. Nadchádzajúca sezóna bude vrcholom mojej stolnotenisovej kariéry. Želám si, aby sa v Bešeňovej hrávala táto nesmierná náročná súťaž dlhšie obdobie. V polovici augusta sme začali trénovať a odohráme aj prípravné zápasy, či rôzne turnaje. Tí, čo ma poznajú určite vedia, že som bojovník a ako prežívam každý zápas. Mojou najväčšou záľubou je športový lov kaprov na boilies, no najväčšiu radosť mám z rodiny, manželky Lucky, 20-mesačnej dcéry Amálie a nemôžem zabudnúť ani na psa Poga.“

Juraj Švento